

lille Stykke Raps have 3 Raadyr græsset en heel Sommer, da Brugereren af Jorden maatte hjælpe sig med at sende sine Børn ud, for at holde dem ude, uden at han turde skyde dem. Det er nu ogsaa vist, at de vænne sig saaledes dertil, at naar de ikke høre Skud eller Hundeglam, blive de ved at fortsætte den Ødelæggelse, de have begyndt. Ligesaa gaaer det med Rovdyr. Jeg har seet en Køkehund staa bunden ved en Gaasest, og dog hentede Røven den ene Gaas efter den anden ud af Stien, uden at bryde sig det ringeste om Hundens Øjen; men er Hunden løst, da gjør han det ikke. Jeg troer, at saadanne Bestemmelser, som jeg har antydnet, vilde bidrage meget til at faae Markfred, og det er det, jeg troer den store Mængde af Eiendomsbestdtere sætte stor Priis paa, at de kunne gaae ud paa deres Marker, uden at risquere at deres troe Hund bliver nedskudt, at de ikke, fordi de skyde med løst Krudt, og det kan oplyses, at de ikke ere Jagtliebhadere, eller have jaget for at tilvende sig en Fordeel af Jagten, skulle kunne dømmes til at komme paa Vand og Brød; og det vilde have været Tilfældet med hiin Huusmand, hvis ikke Andre vare komne ham tilhjælp paa anden Maade, fordi han ved et løst Skud Krudt havde jaget Spurve og Væk, som virkelig ødelagte hans lovlige Eiendom; thi Ingen vil dog vel nægte, at den Byg, der stod og vorede paa hans lille Lod, var hans lovlige Eiendom. Det kan synes mindre vigtigt at frede over Dyr som Hunde og Katte, men især hvad Hunden angaaer, er det noget af det meest oprørende for en Mand, der boer paa en Bildtbane, og ikke selv har Jagtret, at kunne risquere, naar han, som f. Ex. er Familiefader, kommer hjem fra en lang Reise, efterat han har været borte i lang Tid, og hans Familie kjerligen iler ham imøde og den tro Hund, Borthunden med, som maaskee har været den eneste Vogter for hans Familie i hans Fraværelse, da at see, naar denne Hund gaaer udenfor Veien eller løber ind paa hans egen Jord og strøifer der omkring, den Jagtberettigede eller maaskee en af hans Betjente, som udøver Jagten for den Jagtberettigede, og som er forpligtet dertil, at nedskyde denne Hund. Dette Indtryk, mener jeg, skulde

man see at forhindre, og det kan vistnok see paa den Maade, at der blev optaget et Tillæg i Loven om, at Hunde, som ikke vare Jagthunde, og som fulgte med Rogen, og mulig kunde det samme gjælde om Katte, ikke turde nedskydes, naar de vare paa Eierens Lod, og, at ligelædes Mulcten blev nedsat fra 1 til 50 Rbd. Jeg udhæver dette, fordi Minoriteten i Udvalget har fremsat det i sit Forslag, som han jo nu har taget tilbage, og han vistnok har været i en Livsstilling, hvori han har seet, at de Domme, som ere fældede for mindre Overtrædelser af Jagtlovgivningen, have været meget strænge. Jeg skal tillade mig at conferere med Udvalget herom, om det muligens kunde give det Anledning til, at optage en saadan Paragraph, og hvis det ikke er Tilfældet, at den vil eller troer det rigtig, skal jeg forsøge selv femte, hvis jeg finder, at mit Forslag har mødt nogen Velvillie her i Salen, at stille et Ændringsforslag til 3die Behandling. Jeg maa undskylde, at jeg først nu kommer frem med det, fordi jeg desværre var forhindret fra at være tilstede ved Sagens 1ste Behandling, og jeg nødvendig vilde stille Ændringsforslag herom, før jeg hørte, hvorledes Stemningen var for det her i Salen. Jeg anbefaler det saameget mere, som det Forslag, Udvalgets Majoritet havde stillet til en § 2, nu er faldet. Jeg troer, at det vil være et meget stort Fremskridt til at forhindre Misforståelse med, at Jagten bliver forbeholdt saavel paa Hans Majestæts Kongens Bildtbane, som paa de private Godseieres Jagtdistricter; thi jeg maa gjentage hvad jeg forhen erklærede, at de færreste af Bønderne virkelig begjære Jngtretten for at faae Lov til at jage, men de ønske den blot for at kunne faae en større Markfred end hidtil; thi, at de skulde begjære denne Ret, for at kunne skyde noget Krudt bort, troer jeg ikke; dertil have de hverken Lyst eller Tid, og jeg troer, at det er godt, at de ikke have det. De ønske det blot for de Ulemperes Skyld, som de ellers ere udsatte for, og naar de blive hævede, troer jeg virkelig, at Loven vil blive modtagen med Tilfredshed.

D. Nielsen: Jeg skal søge at bringe nogle Oplysninger til det, som den sidste ærede Taler har sagt. Jeg blev i 1846 den 5te